

bragt i nøjere Overensstemmelse med Nutidens Forhold. — Det er ogsaa utænkeligt andet, end at en Stempellov efter sin Natur maa være Genstand for adskillig tvivlsom Fortolkning. Det er ikke muligt at skrive en Stempellov, som ikke rejser juridiske Kvæstioner i ret betydeligt Tal. Hvor godt vor Stempellov end har været affattet, er det dog ganske naturligt, at der ogsaa under Udførelsen af den er opstaaet Vanskeligheder med Hensyn til Forstaaelsen og omtvistelige Fortolkninger, at man paa mange Punkter har maattet recurrere til Domstolene, og at de administrative Myndigheder, der have skullet udføre den, daglig have arbejdet under Vanskeligheder, fordi Lovens Bestemmelser paa mange Punkter ikke være tilstrækkelig tidssvarende, ikke være tilstrækkelig udtømmende og ikke tilstrækkelig klare.

Alt dette var en god Begrundelse for Stempelovkommissionen af 1909, der blev nedsat den 10. Februar 1909 af Finansminister Brun. Hovedformalet med denne Kommissions Nedsættelse var ikke fiskalt. Hovedformalet var at bringe Stempeloven i Overensstemmelse med Nutidens Forhold, at bøde, om jeg saa maa sige, paa dens tekniske Mangler. Men alt som Tiden skred frem — Kommissionen arbejdede jo ca. 2 Aar — blev det mere og mere øjensynligt, at Formalet ogsaa maatte blive fiskalt. Jeg har som Finansminister i høj Grad betonet dette, og gennem Kommissionens Formand, Generaldirektøren for Skattevæsenet, har jeg fremført dette Synspunkt for Kommissionen og ogsaa faaet det accepteret. Det var klart, at saaledes som Statens Finanser formede sig, vilde det være nødvendigt, naar vi gik til en Revision af Stempeloven, da at opnaa forøgede Indtægter.

Nu er det ganske sandt, at Stempelbeskatningen har ingen Hædersplads i de nationaløkonomiske Systemer eller i Finansvidenskaben. Det er Afgifter, som almindeligt erkendes for at være teoretisk vanskelige at begrunde, som ikke kunne indordnes fuldstændig følgerigtigt i noget som helst skattepolitisk System, og som have en vis Tilfældighedens Karakter. Jeg tror altid, dette har været anerkendt af finansvidenskabelige Teoretikere. Men de finansvidenskabelige Teoretikere, der tillige have haft et praktisk Blik paa finanspolitiske Opgaver, have ogsaa alle indrømmet, at det vilde være vanskeligt at forlade disse Afgifter igen, og de have alle indrømmet, at omend Afgifterne være vanskelige at begrunde rationelt, havde de visse

praktiske Fordele, som være ubestridelige. Derfor have vi ogsaa set, at i de mellem 200 og 300 Aar, Stempelovgivningingen i mere moderne Forstand har bestaaet, er det saa langt fra, at dens Omraade er vejet tilbage i Skattesystemerne, at man endogsaa lige ned til den nyeste Tid har set den vinde forøget Terrain. Under den stærkere og stærkere Finanstrang, der findes i alle, selv i de rigeste Lande i vor Tid, idet Kredsen af Samfundets Opgaver stedse udvides, og der stilles stærkere og stærkere Krav til Statsmagten og derigennem ogsaa til Statens Indtægter, under denne Udvikling har man overalt maattet ty ogsaa til Stempelafgifterne for at faa forøgede Indtægter. Det er i saa Henseende meget betegnende, at man i to Lande, hvis finanspolitiske Systemer ere saa gennemgribende forskellige som Tysklands og Englands, ja, hvis almindelige politiske Systemer ere saa forskellige, ved de nyeste Finansreformer er gaaet til en Forøgelse af Stempelafgifterne, skønt de i begge disse Lande i Forvejen være ret betydelige. Baade den tyske Finansreform af 1909 og Lloyd Georges Finansreform af 1910 have indbefattet en ret væsentlig Forøgelse af disse Afgifter. Jeg tror da heller ikke, at det vil være muligt for os i den finansielle Stilling, hvori vi befinde os, at undgaa ved en Reform af Stempelovgivningingen tillige at komme til en Forøgelse af Stempelafgifterne. Det er jo givet, at disse Afgifter, hvis de ikke gaa ud over en vis rimelig Grænse, ikke virke særlig tyngende. Man kan sige: Hvorfor netop betale ved en Omsætning, og hvorfor netop betale saa meget ved den Omsætning og saa meget ved den? Men sikkert er det, at naar Værdier omsættes, sidde Pengene til en vis Grad løse. Saa løber der saa mange Omkostninger paa, at denne Omkostning til Staten løber med uden at vække slet saa megen Gnavenhed, tør jeg maaske sige, som mange andre Statsudgifter.

Den Kommission, som blev nedsat i 1909, har udført et meget betydeligt og meget dygtigt Arbejde; den har jo ogsaa rummet nogle af vore bedste sagkyndige paa dette Omraade. Særlig Skattedepartementets Embedsmænd, som deres Liv igennem have beskæftiget sig med disse Ting, have lagt et stort Arbejde deri, og ogsaa Embedsmænd fra andre Administrationsgrene og forskellige af de Mænd fra det praktiske Liv, som have været Medlemmer af Kommissionen, have hidraget deres til det gode Resultat. Man kan da heller ikke